

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

»Tič si, Markec«, ga je z iskrenim občudovanjem pohvalil Lovrenc. »Škoda, da jaz ne znam te umetnosti. Kako dobro bi mi služila!«

Markec se je moško razkoračil pred njim. V bokih ozek, čez pleča širok, je bil kaj postaven dečko. Z rjavega, podolgovatega obraza mu je sijalo zdrav-

tja, kamor so vrele nemirne misli njegove.

»Da.« je potrdil Markec. »Vse je dogovorjeno in urejeno. Samo malo drag je ta voznik. Presneto globoko bo moralo naše društvo seči v žep.«

»Pa se rad pelješ s takim težkim vozilom?«

»Seveda rad. Zakaj ne?«

»Meni pa ne bo všeč, da pojdeš z avtom.«

Markec je živahno tlesknil z rokami. »Ta je pa dobra! Torej naj pojdem peš? Kdo bo pa citre nesel?«

»Vidiš, ravno radi citre mi je. Miru ne boš imel v avtu. Vsakdo bo hotel vedeti, kaj nosiš v zavoju.«

»Nič hudega, jim bom pa pokazal. Saj ne bo tvoja stvar tako slaba, da bi je ne smeli gledati.«

»O, tisto pa že ne, Markec, tisto ps ne,« se je ustrašil invalid. Si že pozabil,



je, iz napetih mišic je kipela moč. Po prožnih gibih si takoj spoznal fanta, ki mu je telovadnica drugi dom. Veselje ga je bilo pogledati.

»Ravno na te sem mislil,« je dejal invalid. Odložil je nožiček in pahljačo, ki jo je imel v delu.

»Kdaj pojedete na zlet?« je vprašal.

»Natanko čez osem dni. Vse je pripravljeno. Sinoči smo imeli zadnjo vežbo. Ali verjameš, da gre vse kakor po loju? Vaditelj je rekel, če bodo od drugih društev tako zmali kot mi, bo nastop naraščaja na zletišču najlepša točka spreda, in —«

»Torej tovrni avto vas bo vozil?« je hitel Lovrenc, hoteč usmeriti pogovor



kako sva se bila dogovorila? Živa duša ne sme vedeti, kaj in komu nosiš.«

»No, pa ne bom. Ga bom že odrinil, kdor bo hotel vtakniti nos v mojo culo.«

»Verjamem. Toda — prijateljček, ljubše bi mi bilo, da potuješ sam. V gnječi te tudi lahko kdo po nerodnosti sune, ali ti pade na zavoj — pa imaš«

»Kupček lesenih razvalin. Res je. Mi pa naroči kočijo iz mesta, ako se bojiš.«

»Ne bom naročal, nekaj bolj pametnega mi je šinilo v glavo,« je počasi odvrnil invalid. »Veš, kaj bom napravil? Na pošto bom dal svoj dar in ga priporočeno poslal dvorni pisarni.«

Da je v tem trenutku priletela bomba z oblakov, ne bi se bil Markec dosti b prestrašil. Tako v živo ga je zadela ta kratka izjava. Tako, tako torej! Pošta naj opravi tisto, kar je bilo njemu poverjeno in zaupano? In o čemer je sladke sanje sanjal že toliko in toliko dolgih tednov. Svojemu vladarju gledati iz obličja v obličje — ali more kaj lepšega sanjati zdrava, nepokvarjena deška duša? Sedaj pa ti udari v te lepe sanje brezsrčen, nepremišljen glas in — kakor bi pretrgal počevino: vse je uničeno, samo žalosten spomin ti še ostane.

Stal je kakor drevo, ki so mu bili oklestili vejevje.

Tedaj pa pretrga mučnj molk visoki, dobroznani glas prebrisane ciganke Katrice, ki se je krivila pod težo svojega bremena.

»Glej ga Markca, sokoliča mojega!« se je veselo zarežala, da so se pokazali v širokih ustih njeni zdravi, beli zobje.

»Po vsej gmajni so te iskale moje uboge, na pol slepe oči, da bi ti povedala prošnjo. Vem, da ne boš odrekel, mladec, svoji dobri prijateljici in sošofki Matildi, mojemu zlatemu otroku, ki te prosi, da bi jo jutri spremljal na visoki Medvedov hrib. Jake mišice imaš in dobro poznaš pot skozi goščavo, zato ti zaupam svoje dete, ki je sirota: medveda in volka se boji in zločestih ljudi. Mišva z možem ne utegneva. Staremu so nanosili cel kup polomljenih dežnikov, da jih popravi in skrhanih britvic in nožev, da jih nabruši. A jaz, reva kruljeva, moram laziti od hiše do hiše, da si izprosím cunj in zavrženih kosti. Bog mi preloži to breme!«

Vrgla je balo na tla in sedla nanjo.

»Pa zakaj si tako tih in mrk, dečko? Pa kaj bi vpraševala? Poznam tvojo bol in jo razumem.«

Ves začuden strmí Markec v ciganko. Ako ve za njegovo razočaranje, potem

bo tudi on verjel, da je resnična vedežica, kakor trdijo gorjanci.

»Kaj poznate?« je skoraj boječe vprašal.

»Siromaček, izgubil si mater. Zakaj si jo pustil v svet?«

»Ali se meša, babnici,« je pomislil Markec. Toda neka čudna bolečina mu je stisnila srce. In že se je zgrozil pri spominu, da danes res še ni videl matere. Njena postelj je bila prazna, ko je bil zarana vstal. In žganci na ognišču niso bili več topli.

Kakor jelen, ki zavoha psa, je poskočil in zdiralj proti bregu. Osupla sta zrela za njim ciganka in invalid. Nista se mogla načuditi dovolj njegovi spretnosti in močnim rokam, ko se je v zraku viseč poganjal po železni, preko drveče reke napeti vrvi.

— 3 —

Za belo javorjevo mizo sedí brodnik Tomaž in si z desnico podpira osivelo glavo. Bolno mu je srce. Z velikim naporom zadržuje solze, ki mu silijo iz pordelih oči. Bog ve kolikokrat je že prečital tisti usodni listič ki ga je bil zjutraj našel na stolu poleg svoje postelje, a še vedno mu okorne črke ne dajo potrebnega pojasnila.

Ljubi oče!

Ko boste prečitali te vrstice, takrat se bom že peljala v širni svet. Ne žalujte za mano, ker nisem vredna niti ene Vaše solze. Sama ne vem, kaj se mi pase po sru. Vem pa, da bi umrla doma, ako bi se še nadalje ustavljala ču doviti neznaní sili, ki me žene v tujino. Mj bo v srečo? Kdo ve? Krepak in dober deček je moj Markec. Prepričana sem, da Vam bo rad pomagal pri težkem delu. Dam Vam na vedenje, da mi je resnično žalostno srce, ko pišem te vrstice, a ne morem si pomagati. Odpustite svoji nesrečni Marjeti!

»Zakaj nesrečna?« ugi blje stavec. Mar sem jo tepel? Nisem zadostno skrbel za živež in obleko? Kakšen strašen trn se ji je moral zapičiti v dušo?« Ni verjel v »čudovito, neznanó silo.«

In ob tej žalostni uri je zapuščení možiček spoznal in doumel, kako silno se mu je bila omiñila hči in kako huđo nesrečo pomeni njen beg.

Zastrmel je v kat, kjer v siromašnem

posteljnjaku beli rjuha iz domačega platna. Ošini! je tla, tako čisto umita, da bi lahko južinal na njih. Nikjer prahu, nikjer pajčevine. Vsa soba molče trobenta slavo pridni gospodinji. No, in sedaj te vzorne gospodinje ne bo več. Odšla je, zbežala v noč kakor jetnik iz jetnišnice. In ž njo so šle te pridne, delavne roke, ki so ustvarile tako lep in prijazen dom. Koliko časa še — in po črnela bodo tla in posteljnjaka. In po kotih bo zopet gospodaril pajek, mračni samotar. Kakor je že nekoč, bo zopet predel mreže in lovil vanje številni, brezskrbni mrčes. . .

Odprie so se durj in v sobo je prijo-
kal Markec.

Že dolgo ded ni videl solz na zagore-
lih licih svojega vnuka. Zbolelo ga je
srce, da bi zatulil. Vse moči je zbral, da
si je mogel pričarati truden smehljaj na
uvele ustnice.

»So ti povedali, kaj je?« je vprašal.
Votlo, kakor da prihaja iz grobo, mu
je donel glas in je drhtel pod težko za-
držanimi solzami.

»Nič ne maraj, Markec,« ga je tola-
žil. »Boš videl: Kakor je mati nenado-
ma odšla, tako se bo vrnila.« Nežno ga
je pobožal po mokrem obličju in mu po-
gladi!l razkuštrane lase.

»Je-li, da ne boš več jokal?«

Med solzami je odkimal vnuk.

»Je-li, da boš dober?«

»Bom,« je odgovoril na ves glas in si
z rokavom obrisal vlažne oči.

— 4 —

Na svojo izgubljeno mater misli Mar-
kec, ko sedi v mraku pred hišo in s ko-
siternasto žlico zajema kislo mleko iz
rjave lončene latvice. Kako dobra in
blaga je bila njegova mati! Že od prvih
let, kokor daleč mu sega spomin nazaj
na prvo otroško dobo, je imela zanj
večinoma le smehljaje in prijazne be-
sede. Malokdaj se ji je zmračilo visoko
čelo in je kaka žal beseda prišla iz nje-
nih lepih ust. Zato ne more in ne more
umeti, da je tako nenadoma in skrivaj
odšla, brez slovesa in bre blagoslova.

Čim bolj se odmika dnevna svetloba,
tem huje in tesneje mu je pri srcu.

Z živčkom v ustih je stopil na prag
njegov ded. Markcu se zdi, da mu danes
vse niže na prsi sili njegova dolga siva
brada. Tudi ti si siromak, je pomislil

vnuk. Težko se bo privaditi na kuhinj-
ska opravila.

»Si še lačen« je prijazno vprašal ded.
Nisem, oče.«

»Hvala Bogu, da je nisi,« je vzdihnil
starec.

»Si podrobil ves kruh v mleko?«

»Sem.«

»Veš, sedaj boš moral veliko jesti.«

»Zakaj?«

»Zato, da postaneš močan.«

»Mar že nisem? Slehernega pastirja
vržem, kar jih je na paši.«

Možiček je vzel pipico v desnico in jo
iztrkal ob podbojih.

»Nič ne rečem. Za svoja leta si res že
dovolj krepak. Za moja pa premalo, da
bi sam vodil brod.«

»O, kolikokrat sem ga že! Ste pozab-
bili, oče?«

»Nisem pozabil. Toda takrat je bila
vselej nizka in čista voda.«

»Popolnoma čiste skoraj nikdar ne
vidimo več.«

»Je res tako. Bog se nas usmili! Tež-
ka je dandanes naša služba, ko ti že po
vsakem dežju ponori voda. Ko sem bil
mlad, je bila igrača. Po 14 dni in še več
je vzdržema kakor iz škafa lilo, pa smo
le brodarili, da je bilo veselje.«

Kaj je krivo, da sedaj tako naglo na-
raščajo reke?«

»Kaj je krivo? Gorjanska nevednost
in lahkomiselnost! Kakor blazniki po-
dirajo drevje in pustošijo gozdove. Kje
še najdeš staro košato smreko, ki je ta-
ko dobro zadrževala vlogo! Vsa voda,
kar se je v gorah izlije današnji dan, ta-
koj najde neovirano pot do najbližje
struge, potem pa — gorje nam dolin-
cem. Kaj boš, siromaček, opravil, ka-
dar se ti bodo v brod zaganjali pobesneli va-
lovi?«

»Vas bom poklical na pomoč.«

Stari brodnik je nabral obraz v
smehljajoče se gube.

»Kaj si boš pomagal z onemoglim
starcem?! Veš, mojih moči je konec.
Danes sem že tako truden, da bi jo naj-
raje pod odejo pobral.«

»Pa dajte, oče. Saj ste zadosti garali.«

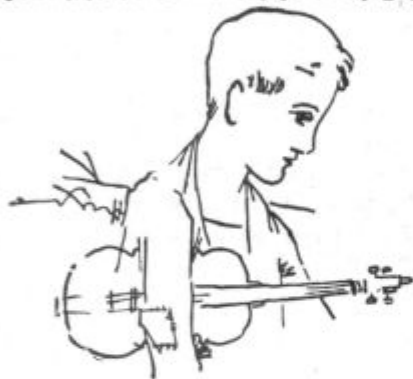
Ded je napravil nekaj korakov proti
bregu.

[Dalje prihodnjik]

Cigan in terice

Dolenjske terice so znane vsled svoje delavnosti, snedenosti in zgovornosti. Ko tarejo lan, čepe še ponoči na tleh in delajo. Gospodinje jim pa ves čas pridno kuhajo štruklje in druge dobrote ter jim prinašajo cviček, saj so res pridne kakor mravlje in vedno lačne.

Revež tisti, kdor gre po poti, kjer čepe terice in tarejo. V vsakega se vtaknejo in ga obirajo, da še kosti ne ostanejo več cele. Obrekujejo ga, opravljajo in se norčujejo iz njega, da



je joj! Vse napake, ki jih ima človek, privlečejo na dan, oponašajo med delom njegove kretnje in se poredno reže.

V naši vasi smo imeli cigana Petra, ki so ga enkrat pustili cigani, ki so šli skozi selo. Peter je bil delaven fant, učil se je za krojača in gosli je rad sviral.

Ko so lani bile pri sosedovih terilje, jih je Peter gledal skozi okno, kjer je vlekel sukanec in šival hlače, dočim so terice čepele na tleh pri sosedovem skednju in pridno trle lan in se zabavale z zabeženimi zbadljivkami.

Pa je Urša, ki je bila največja klepetulja med njimi, videla cigana, ki jih je radovedno opazoval. Kakor na prvi pogled se je vse ozrle, ko jih je opozorila in so mu pokazale svoje dolge jezike.

Cigan je zardel kakor kuhan rak in jel hitreje šivati. O mraku pa ko je nehaj, se lan le mirno praviža!

Takoj so ga napadle in jelo obdelovati s ciganskim potepom in ga zasmehovati

Cigan je kar molčal kot bi bil vse preslišal.

Pa se je Urša spomnila in rekla v šali:

— Ti, mladi česar, zasviraj nam kaj, da nam pojde delo urneje izpod rok!

Kar začudila se je, ko je deček takoj skočil v hišo po svoje gosli in pričel igrati. Kako zapeljivo je zadonela njegova pesem, a vmes je odjekalo enakomerno tolčenje pridnih teric.

Ko je prenehal, je bilo že tema, da se je videlo komaj za korak pred se.

Klepetulje je pesem kar nekam genila in nič več se niso iz cigana norčevale.

Peter se je zamišljen spustil v travo in si položil gosli na kolena.

— Pa bi nam še eno zaigral! je omenila stara Špela, ki je trla že nad štirideset let in so ji tovarišice rekale Torka.

Krojaček je vstal in jel hoditi med njimi. Spet je vzel vijolino in še eno zagodel. Nato je kar molče zginil.

— Saj ni tako napačen tale ciganček, je rekla prva.

— Bodi! Bodi! Dovolj je že, da je cigan! Jabolko ne odleti daleč od jabolane,« je oporekala druga.

— Kaj vendar mene drži?« se je vznejevoljila tretja in se jezno obrnila k sosedu.

— Zakaj me držiš za krdo?« se je oglasila sosedka in sunila četrto.

— Ti pusti mene, ti!« je zarentočila slednja.



Tedaj se je pričela jeziti druga, da ji prva ne da miru.

Nekaj časa so se prepirale, nato so se jele obkladati z raznimi vzdevki, ki riso bili preveč prijazni, a naposled so si skočile kar v lase.

Ko so se vse skupaj spremenile v živ klopčič, ki se je kotalil po travi, se je hipoma cvasila poskočna pesem iz sosedovega okna, neznano so brnele gosi peče in se p. smehovale.

Naposled se je oglasil cigan:

— Zdaj ste poplačane, da se ne boste več z mene norčevale! Kajne, da sem izboren krojač, saj sem vam dobro prišil krila skupaj! Le pošteno se bunkajte![«]

Tenilje so trenutno obstale, a potem završale in se pognale proti sosedovi hiši.

Cigan jih ni čakal, ko so prišle v vežo, je skočil skozi okno in se pognal na cesto. Terice so tekle za njim in mu žugale, čeprav ga že zdavnaj niso več videle, saj je izginil v tetra.

Ko je drugi dan mojster klical svojega vajenca in nazadnje jezen skočil k njegovemu ležišču, da bi mu jih naložil, je našel posteljo prazno. Cigan je pobegnil, menda se je prestrašil maščevanja teric, ki so mu žugale, saj bi se gotovo znosile nad njim.

Gustav Strniša:

D. S:

Mačice...

Oni dan je že v zgodnjih jutranjih urah potrkal nekdo na vrata učitelja kovača, ki ga je pravkar zbudil zlati solnčni žarek iz sladkega sna.

»Naprej!«, je zaklical kovač.

Prav tiho so se odprla vrata in še tišje je pogledala izza njih drobna glavica.

»Le naprej Rezika! Kaj bo dobrega?« Tako pobodril kovač zgodnjega gosta.

V tem se je zmotala skozi vrata drobna postavica in je po prstih prestopala k postelji, od daleč je pomolela deklica učitelju butarico mačic. Prosila je z dobrimi, plahimi očmi, z besedico si ni upala na dan. Končno je le spravila z jezika: »Prosim vas, kupite! Nimam dinarja za zvezek!«

Učitelj je presenečeno gledal v trpek. Botradan obrazek te male prosilke. Pa že v naslednjem trenutku se je zdrnil in hitro je segel po denarnico.

Srečen in zadovoljen nasmešek je šinil preko Rezinega lica, ko je začutila denar v rokah. Še zahvaliti se ni mogla, tako naglo se je zavrtila petah in odbrzala je po stopnicah.

Učitelj Kovač je zrl še dolgo v vrata, skozi katera je pravkar izginilo drobno telo. Teško mu je bilo, zakaj vedel je, da teh nekaj dinarčkov ne bo moglo ublažiti bede, ki jo trpi Rezikin dom, sramežljivo stisnjen pod obronek bližnjega grička. Rezika deli usodo tisočevih lačnih otrok.

Naloga z užigalicami

(Za nalogo vzemite rabljene užigalice!)

Položite osem užigalic drugo poleg druge, v vrsto. Naloga je v tem, da s štirimi potezami prekrižate užigalice, drugo za drugo. Pri tem pa smete vsakokrat samo eno užigalico premakniti in še to le tedaj, če preskoči užigalica lahko dve drugi. Prekrižani užigalici štejeta za dve.

Poizkusite! Vendar vam povem naprej, da rešitev naloge ni tako lahka, kakor bi si kdo v prvem trenutku utegnil misliti! Morali se boste dolgo vaditi, preden boste potuhtali zvijačo, ki je potrebna za rešitev. Da si pa ne boste preveč belili glave, vam že v današnji številki objavim rešitev. Zdaj pa hitro poiščite prijatelja, ki naj pokaže, če zna tretji trde orehe.

Rešitev naloge z užigalicami



Tu vidite rešitev. V štirih potezih lahko rešite nalogo, če se poslužite načina, ki vam ga kaže naša slika.

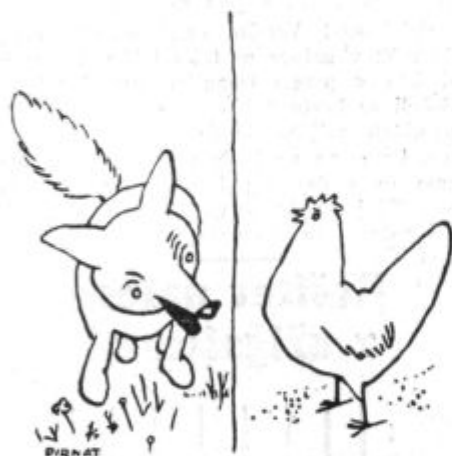
Manica:**Lisica in putka**

Lisico tare glad. Vsa sestradana se priplazi prav na rob gozda in poželjivo meče svoje velike oči za tolsto putko, ki zadovoljno hodi okrog kmetskega doma, stoječega prav blizu gozda. Čeravno zvitorepki že z vsemi štirimi pritrkava po grešnem želodcu, vendar se pri belem dnevu ne upa približati vabljivemu plenu. Kakor vedno poskuša tudi zdaj z zvijačo. Z medeno prijaznim glasom zakliče: »Putka, putka, kokica! Pridi bližje, da se kaj pogovoriva!«

»Jaz k tebi?« — se začudj putka. Nato pa takoj zasmehljivo pristavi:

»Prav nič me ne mika gledati že danes tvoj trebuh od znotraj.«

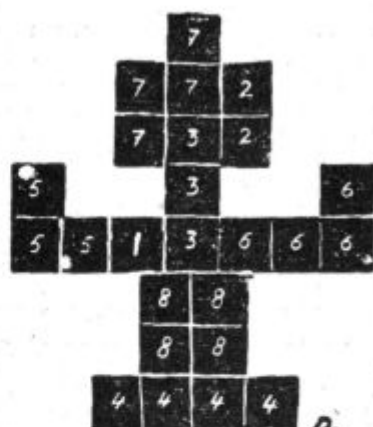
»Jej, no«, se začčenja spet laskati lisica. »Tj ljuba kokica, si menda prespala



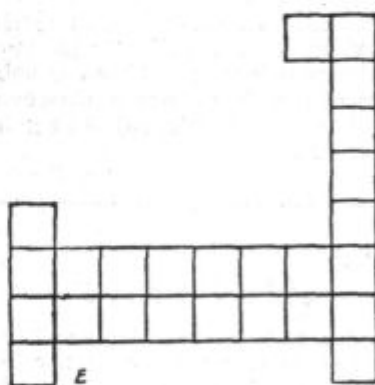
zadnje dneve. Sicer bi morala vedeti, da je zdaj med vsemi živalimi sklenjeno najlepše prijateljstvo. Nič več klanja, nič več morije!»

»A tako! — Glej, no, glej!« se na videz čudi putka »Me zelo veseli, da si se ti moja najmlajša štirinožna prijateljica tako poboljšala. Takoj pridem k tebi. Da bo pa pogovor vse bolj živahen, ti obenem dovedem še naša dva psa čuvaja. Saj vem, da kakor z menoi, živiš poslej tudi z njima v najboljših odnošajih in te bo gotovo veselilo, da nas bo večja družba!«

Komaj izreče putka zadnje besede, že požre prekanjeno lisico temni gozd.

Sestavljena igra „Kombi“

Rešitev 6. naloge: »Nov svečnik«.



7. naloga: »Posteljica z baldahinom«.
Rešitev objavimo v prihodnji številki. Kdor je med tem kamenčke založil ali izgubil, si naj nabavi nove. V naši upravi v Knafljevi ulici 5, pritrčje, si kupite »Mlado jutro« z dne 8. marca t. l. v katerem najdete vsa potrebna navodila in pravilno narisane »kamenčke« za sestavljajalno igro »Kombi«.



Srnica je padla...

Bili so dnevi okrog sv. Martina, ko so se zbrali na Mozirski planini lovci. Dvanajsti se jih stisnilo v lovsko bajto; pomešano je bilo staro in mlado. Pod klopmi pa je ležalo petero psod.

V zgodnjih jutranjih urah, ko še ni solnce prikukalo izza vrhov, so se že odpravili vsi nestrpni lovci vsak na svoje določeno mesto. Razvrstili so se v polkrogu, po pet minut oddaljeni drug od drugega. Najdalje je šel lovski čuvaj Janez, ki je vzel s seboj vse pse, privezane na vrvice. Po petih minutah hoda se Janez ustavil in je ustrelil, je opomnil vse lovce, naj bodo pripravljeni. Spustil je pse, ki so se razbežali po gozdu, da bi poiskali divjačino in jo gonili v polkrog lovčev, med puške.

Ni pretekla niti minuta in že se je začel pasji lapež. Kmalu so odgovorili vsi psi, ki so tako; prihiteli na pomoč onemu, ki je prvi zavohal divjad.

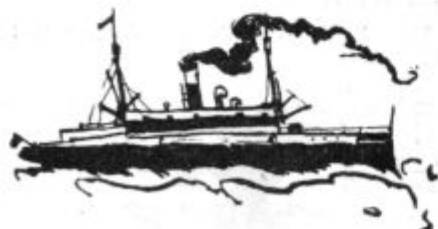
Vse močnejše je bilo lajanje. bližje in bližje je prihajalo. Lovci so nestrpni pazno zrlí v goščavo, od koder bi se moralo zdaj in zdaj nekaj prikaditi, pa naj b' ibila to srnica, lisica, ali pa zajec. Petelinj na puškah so bili napeti.

Najbolj neučakan je bil na svojem mestu lovec Peter. zakaj baš njemu so se pasji glasovi najbolj bližali. Njegovemu paznemu očesu ni ušlo niti najmanjše gibanje, čeprav se je samo nalahno zazibala kakšna vejica.

V tem pa je že pridrvela z bliskovito naglico iz goščave vsa preplašena živalica. Kot strelica se je pognala srnica z močno iztegnjenim vratom naravnost proti Petru. Niga opazila i bil je zadrevesom.

Počil je strel. Srnica je padla... Peter in psi so planili k njej. Vsa nežna in še vedno plašna je vrgla živalca na njih ml pogled, poln očitanja. Stresla se je kri ji je pritekla iz gobčka. Srnica je bila mrtva.

D. S.



Manko G.:

Pomladna...

»Čin, čin« prek vseh dolin,
hiti čez gozdove,
med trate zelene,
poljublja cvetove.

Ze skril se je v loke,
priplaval v gorice,
pobožal je trse
in sončku je lice.

Hitel ob potočku,
objel je valove
in zbežal čez njive
in naše domove.

Postal je pri brezi,
pobožal ji roko,
in splaval čez gore
in polje široko,

ves dan neugnano,
ko v gnezdecu toplém
je glavico nagnil
k počitku zaspano...

Rešitev Za bistre glavice

Večina vas je odgovorila: 20 dni. To pa ni prav! Zakaj 16. dan je četa že prikorkala v trdnjavo in je sovražnik torej ponoči ni mogel več vreči nazaj.

Rešitev križanke „Oljna veja“

Navpično: 1 rja, 2 oljka, 3 butara, 4 žara.

Vodoravno: 3 bor, 4 žulj, 5 Katja, 6 rak, 7 ara.

Rešitev križanke „Pisanka“

Rešitev križanke »Pisanka«
Vodoravno in navpično: 1 Aleluja, 2 lak, 3 pesa, 4 Asuan, 5 Kaja.

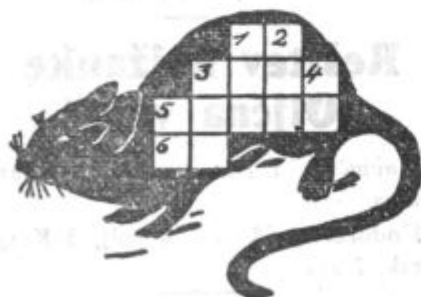
Križanka „Ponirek“



Vodoravno: 2. ženski glas; 5. gradbeni slog; 8. drevo; 10. bajno bitje; 12. vrtna hišica; 13. pokrit jarek.

Navpično: 1. otok v gornjem Jadranu; 3. cvetni list; 4. semenka; 6. drag kamen; 7. mesto v Dalmaciji; 9. slovansko drevo; 11. dvoživec.

Križanka „Miš“



Vodoravno: 1. vera v izpolnitev želje; 3. čar Gorenjske; 5. umišljeno življenje; 6. globina v tekoči vodi.

Navpično: 1. dom čebel; 2. obrtnik; 3. nočno zabavišče; 4. pritrdilnica; 5. besedica neodločnosti.

Manko G.:

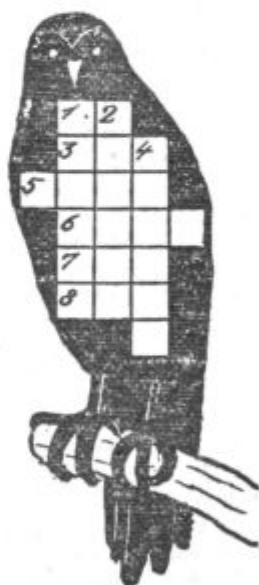
noči

Bele halje tkejo breze
v spečem gozdu, v tihi noči,
nemo hodi mrak med njimi,
zbor se zvezd nad njimi boči.

Bisere, dragulje svetle
nosijo jim škratje, vile,
zvezde z neba pa v naročje
so srebra jim natrosile.

Za kraljico, smreko v gozdu
te srebrne bodo halje...
že zlati ji krono sonce
in poljublja jo iz dalje...

Križanka „Kragulj“



Vodoravno: 1. pesnitev; 3. otok v srednjem Jadranu; 5. ribniški vzklík; 6. metulj; 7. obrtnik; 8. naplačilo.

Navpično: 1. celina; 2. posoda; 4. sportnik.

